

одговарали и краљу и Скупштини, они су стварно зависили од краља (који их је именовао) а не од Скупштине. Зато су и владе падале ван Народне скупштине, што није у духу прокламованог парламентаризма где влада пада у парламенту због губитка његовог поверења. Пошто је влада увек била краљева а не парламентарна, и њене промене су наступале као последица страначких превирања и комбинација иза којих је стајао сам краљ. Краљ је био и фактор уставотворне власти јер је о промени устава одлучивао заједно са Скупштином. Поред краља, законодавну власт је вршила једнодомна Народна скупштина која је функционисала у режиму ограниченог парламентаризма. Зато је она често злоупотребљавана ради ограничавања личних права грађана али и слободе штампе и удруживања, што се драстично показало у случају доношења фамозног Закона о заштити јавне безбедности и поретка у држави од августа 1921. народну скупштину су чинили посланици изабрани општим, једнаким, непосредним и тајним гласањем, с тим да је опште бирачко право учињено илузорним јер активни официри, подофицири и војници под заставом нису уживали то право, док се о женском праву гласа имало да реши законом, што је свакако значило ограничење и умањење уставних права грађана. Народна скупштина је равноправно вршила и делила законодавну власт с краљем тако да је законодавна иницијатива припада и једном и другом, с тим да краљеве законске предлоге подносе по његовом овлашћењу Министарски савет или поједини министри па се зато они називају владиним предлозима. Законски предлози које подносе народни посланици морају бити састављени писмено и поднети у облику у коме се доносе и закони, по члановима. Ови предлози се прво претресају у надлежном одбору који га проучава и о истом подноси извештај јер без тог одборског извештаја није могло да се приступи претресу једног законског предлога. Након претреса у одборима приступало се претресу у Скупштини и то прво у начелу (начелни претрес) а затим и у појединостима, по члановима. Поред законодавне власти коју дели с краљем, Скупштина ратификује међународне уговоре које закључује краљ, с тим да за потврду чисто политичких споразума који нису били противни Уставу и законима није тражено одобрење Народне скупштине. Скупштини припада и финансијска власт, решавање о порезима, зајмовима и другим дажбама и то путем закона као и решавање о усвајању или одбацивању буџета, што традиционално припада народном председништву у парламентарном систему власти. У духу усвојеног парламентарног режима, Народној скупштини припада и право анкете и истраге у изборним и административним питањима као и право посланика да постављају посланичка питања и интерпелације влади и